

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 15CoKR/6/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4114215637
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavel Lukáč
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4114215637.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Lukáča a členov senátu JUDr. Jána Bzdúška a JUDr. Martiny Balegovej, v právnej veci žalobcu: P. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX, zastúpený: BIZOŇ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Hviezdoslavovo námestie 25, Bratislava, IČO: 36 833 533, proti žalovanej: JUDr. Tatiana Timoranská, so sídlom Podzámska 32, Nové Zámky, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu Q. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. X, A., o vylúčení majetku zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu, o odvolaní žalobcu proti I. a II. výroku rozsudku (ďalej len rozsudok) Okresného súdu Nitra č. k. 29Cbi/8/2014 - 189 zo dňa 18.10.2017, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 29Cbi/8/2014 - 189 zo dňa 18.10.2017 **p o t v r d z u j e**.

Žalobca je **p o v i n n ý** zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol (I. výrok), žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok) a návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol (III. výrok).

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 78 ods. 1, ods. 2, ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „Zákon o KR“), § 39, 46 ods. 1, § 132 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „Obč. zák.“) a v časti trov s poukazom na ustanovenie § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Súd prvej inštancie uviedol, že na základe vykonaného dokazovania v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami dospel k záveru, že žalovaná, správkyňa konkurznej podstaty, zapísala sporné nehnuteľnosti do všeobecnej podstaty úpadcu dôvodne, nakoľko na základe kúpnej zmluvy zo dňa 10.08.2010 nenadobudol vlastníctvo k týmto nehnuteľnostiam žalobca. Vlastnícke právo možno nadobudnúť iba na základe platne uzatvorenej zmluvy. Súd je rovnako ako žalovaná toho názoru, že kúpna zmluva o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam uzatvorená medzi úpadcom a P. W., následne medzi P. W. a žalobcom je neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pretože odporuje zákonu. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka je neplatná zmluva nielen keď svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu, ale aj keď ho obchádza. Obchádzanie zákona znamená, že právny úkon neodporuje výslovnému zneniu zákona, ale sleduje cieľ, aby zákon dodržaný nebol. V rozsudku, ktorý súd vyhlásil vo veci vedenej na Okresnom súde Nitra, spis. zn. 23Cbi/26/2014 - 108 dňa 15.06.2015 uviedol, že úpadca uzatvoril kúpnu zmluvu dňa 30.07.2009 so svojim synom P. W. v rozpore so

zákonom, pretože podpis na kúpnej zmluve uznal pred notárom za svoj dňa 30.07.2009, teda v deň, keď mu bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie. Aj napriek tomu, že súdny exekútor ho v upovedomení poučil o tom, že mu zakazuje nakladať s majetkom, podal úpadca návrh na zápis vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, povolenie vkladu na Správu katastra v Nitre dňa 31.07.2009, teda deň nasledujúci po dni, kedy mu bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie a oznámenie o zákaze nakladať s nehnuteľnosťami. Úpadca uzavretím kúpnej zmluvy a podaním návrhu na vklad na kataster nehnuteľnosti porušil zákon tým, že napriek doručeniu upovedomenia o začatí exekúcie a zákazu nakladať s nehnuteľnosťami overil v deň doručenia oznámenia exekútora svoj podpis na zmluve tak, aby spĺňala zákonnú podmienku upravenú v § 42 ods. 3 zákona č. 162/1995 Z. z. katastrálny zákon a následne podal návrh na vklad. Podľa názoru súdu nemôže používať súdnu ochranu konanie osoby, ktoré je v rozpore so zákonom alebo sa ho snaží obísť. Úpadca sa snažil obísť zákon tak, aby z jeho majetku nemohol byť uspokojený veriteľ dlžníka, za ktorého prevzal na seba ručiteľský záväzok, jeho konanie naplnilo znaky trestného činu poškodzovania veriteľa, teda jeho konanie bolo v rozpore so zákonom. Právny úkon, ktorý je v rozpore so zákonom alebo sa ho snaží obísť je absolútne neplatným právnym úkonom. Keďže kúpna zmluva o prevode vlastníckeho práva je neplantá, žalobca, P. W. nemohol z neplatnej zmluvy nadobudnúť vlastnícke právo a preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Krajský súd v Nitre rozsudkom zo dňa 11.04.2017, č. k. 15CoKR/13/2015 - 136, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. V odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že v čase podania návrhu na príslušný kataster mal úpadca vedomosť o začatí exekučného konania spis. zn. EX 224/09 na návrh VÚB a.s. Bratislava. Úpadca bol v trestnom konaní uznaný vinným zo spáchania prečinu poškodzovania veriteľa v súvislosti s vyššie uvedeným skutkovým stavom. Úpadca bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin poškodzovania veriteľa, táto skutočnosť má podstatný vplyv na posúdenie, či takéto konanie zakladá sankciu odporovateľnosti právnych úkonov a či takéto konanie možno považovať za absolútne neplatný právny úkon. Podľa rozhodnutia NS ČR, spis. zn. 22Cdo 3549/2011 zo dňa 16.08.2013 právny úkon, ktorý svojim obsahom naplní skutkovú podstatu trestného činu poškodzovania veriteľa je právnym úkonom v rozpore so zákonom a teda neplatným podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Tým, že úpadca neobdržal uzavretím kúpnej zmluvy peňažné prostriedky na úhradu svojho záväzku voči veriteľovi, nakoľko si kúpnu cenu započítal so svojim záväzkom voči kupujúcemu, bol nepochybne v trestnom konaní preukázaný úmysel úpadcu poškodiť veriteľa, nakoľko v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy musel mať vedomosť o tom, že ako ručiteľ má značný finančný záväzok voči veriteľovi VÚB a.s. Uvedené podporuje záver, že ak reálny úkon odporuje Trestnému zákonu alebo ho obchádza, má to za následok absolútnu neplatnosť zmluvy podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na vyriešenie predbežnej právnej otázky v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Nitra, spis. zn. 23Cbi/26/2014, teda, či kúpna zmluva zo dňa 30.07.2009 uzatvorená medzi úpadcom ako predávajúcim a P. W. ako kupujúcim je platná, súd v tomto konaní len konštatuje, že kúpna zmluva zo dňa 06.07.2009, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaných Správou katastra T., na LV č. XXXX, katastrálne územie M., je absolútne neplatná, pretože bola uzatvorená v rozpore so zákonom (jej uzatvorením došlo k spáchaniu trestného činu) podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného vyplýva, že syn úpadcu P. W. sa nemohol stať platným vlastníkom prevádzaných nehnuteľností aj napriek tomu, že vklad bol povolený Správou katastra T. dňa 04.08.2009. Na rozdiel už od spomínaného súdneho konania (23Cbi/26/2014), v tomto súdnom konaní skúmal súd platnosť aj následnej kúpnej zmluvy, ktorú uzatvoril P. W. so žalobcom dňa 10.08.2010, predmetom ktorej bol následný prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam pôvodne vo vlastníctve úpadcu. Vykonané dokazovanie bolo zamerané na preukázanie dobromyseľnosti žalobcu, teda jeho dobrú vieru v to, že P. W. bol vlastníkom nehnuteľností a žalobca nemohol mať vedomosť o existencii okolností, ktoré by mohli byť podkladom pre odporovanie právnemu úkonu. Napriek už vyššie uvedenému zistenému skutkovému stavu považuje súd za potrebné zopakovať, že žalobca vedel o tom, že sumu 20 000 eur nepožičiava P. W., ale jeho otcovi, úpadcovi. Po uzatvorení zmluvy zistil, že mu dlžník Q. W. finančné prostriedky nemá z čoho vrátiť a požadoval zábezpeku, prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam z úpadcu na P. W.. Samotné formálne preverenie skutočnosti, či na prevádzaných nehnuteľnostiach neviažu farchy, nepovažuje súd za dostatočné tak, aby mohol dospieť k záveru, že žalobca bol pri uzatvorení kúpnej zmluvy dobromyseľný. Naopak všetky okolnosti prípadu nasvedčujú tomu, že žalobca vedel o nepriaznivej finančnej situácii úpadcu, o jeho neschopnosti plniť si svoje záväzky voči veriteľovi VÚB a.s. O dobromyseľnosti žalobcu existujú vážne pochybnosti, jeho dobromyseľnosť sa súdu nejavila ani ako len možná. Žalobca v konaní nepreukázal, že po uzatvorení kúpnej zmluvy a zápise vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností sa k nadobudnutým nehnuteľnostiam správal ako k vlastným, investoval do ich opravy a údržby niekoľko desiatok tisíc eur a ani, že ich využíval na súkromné účely. V konaní nebola preukázaná dobrá viera žalobcu pri nadobudnutí vlastníckeho práva, žalobca musel vedieť, že

vstupuje do neistých právnych vzťahov a preto takémuto správaniu žalobcu podľa súdu nie je možné poskytnúť právnu ochranu a dospieť k záveru, že kúpnu zmluvu uzatváral v dobrej viere a preto je platná. Na základe uvedeného súd podanú žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP.

4. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v časti jeho I. a II. výroku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že súd prvej inštancie svoje podstatné skutkové zistenie a z neho prameniace rozhodnutie založil na jednej vete úpadcu, ktorú absolútne vytrhol z kontextu všetkých svedeckých výpovedí vykonaných na pojednávaní dňa 24.04.2017, cit.: „Od p. O. som mal požičaných 20.000,- eur cez syna“ Na základe tejto jedinej vety si súd prvej inštancie osvojil skutkové zistenie, že zmluva o pôžičke bola uzavretá medzi žalobcom a úpadcom a nie medzi žalobcom a svedkom P. W.. Toto skutkové zistenie bolo po vyhlásení rozsudku pre žalobcu veľmi prekvapivé, ba priam až šokujúce, ako keby súd prvej inštancie nechcel počuť všetky ostatné skutkové tvrdenia žalobcu a svedkov, ktoré ho jednoznačne vyvracajú a to: a) výpoveď žalobcu, že o pôžičke sa dohodol a túto aj poskytol svedkovi P. W., b) výpoveď žalobcu, že s úpadcom sa stretol až po poskytnutí pôžičky, c) výpoveď svedka P. W., že finančné prostriedky si požičal od žalobcu, d) výpoveď svedka P. W., že úpadca nevedel, že svedok mal v úmysle požičať si finančné prostriedky od žalobcu, e) výpoveď úpadcu, že so žalobcom sa stretol až po poskytnutí pôžičky, f) výpoveď úpadcu, že ústnu dohodu o pôžičke uzavreli žalobca a svedok P. W., g) žalobca ani žiaden zo svedkov netvrdili, že by úpadca splnomocnil svedka P. W. na zastupovanie úpadcu vo vzťahu ku žalobcovi, ani že by žalobca o takejto skutočnosti mal vedomosť. Žalobca považuje za nepochopiteľné, ako mohol súd prvej inštancie napriek týmto výpovediam dospieť ku skutkovému zisteniu, že dohoda o pôžičke bola uzavretá a pôžička bola poskytnutá medzi žalobcom a úpadcom, keď títo dvaja sa stretli a spolu komunikovali až po uzavretí dohody a poskytnutí pôžičky. Je nemožné, aby sa mohli účastníci určitého právneho úkonu dohodnúť na jeho uzavretí ešte predtým, ako vôbec došlo k ich prvotnému vzájomnému kontaktu. Tomuto skutkovému zisteniu preto absentuje akákoľvek právna logika. Žalobca nesporuje, že úpadca mohol predmetné právne vzťahy subjektívne vnímať tak, že pôžičku mal poskytnutú od žalobcu. Tento subjektívny pocit úpadcu je ale, vzhľadom na jeho pozíciu svedka v tunajšom konaní a tiež absenciu akéhokoľvek právneho vzdelania, pre zistenie skutkového stavu irelevantný. Žalobca pokladá za nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie a tiež súdmi v konaní vedenom pod sp. zn. 23Cbi/26/2014, že ak bol úpadca trestným rozkazom odsúdený za spáchanie trestného činu poškodzovania veriteľa, tak to má mať za následok absolútnu neplatnosť predchádzajúcej kúpnej zmluvy. Ustanovenie § 239 ods. 1 písm. a) Trestného zákona nevyhnutne vyžaduje platnosť právneho úkonu k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa. Ak by totiž malo byť namietané právne posúdenie veci správne, tak logicky by potom úpadca nemohol zmariť uspokojenie svojho veriteľa predaním časti svojho majetku, t.j. nemohol spáchať trestný čin poškodzovania veriteľa, pretože v dôsledku konštatovanej absolútnej neplatnosti právneho úkonu by k platnému prevodu vlastníckeho práva k tomuto majetku nikdy nedošlo. Žalobca preto za správne pokladá také právne posúdenie, podľa ktorého, ak mal úpadca skutočne úmysel poškodiť svojho veriteľa, táto skutočnosť nemá za následok absolútnu neplatnosť, ale môže sa jednať nanajvýš o odporovateľný právny úkon v zmysle ustanovení § 42a a nasl. Občianskeho zákonníka, resp. § 57 a nasl. ZKR. Ak by totiž pri úmysle poškodiť alebo zvýhodniť niektorého veriteľa mal byť uzavretý právny úkon bez ďalšieho absolútne neplatný, tak ustanovenia upravujúce domáhania sa vyslovenia neúčinnosti právnych úkonov, najmä § 58 a § 59 ZKR, by boli právne obsolentné. Tieto ustanovenia nie sú súčasťou právneho poriadku Českej republiky, ktorým sa Najvyšší súd Českej republiky pri vydaní rozhodnutia, na ktoré súdy poukázali. Žalobca si v tejto súvislosti dovoľuje zopakovať, čo súd prvej inštancie v jeho záverečnej reči prehliadol, a to, že od rozhodnutia súdov v konaní vedenom pod sp. zn. 23Cbi/26/2014 došlo k ustáleniu judikatúry týkajúcej sa porušenia uloženého zákazu nakladať s majetkom. Keďže v minulosti bola judikatúra súdov nejednotná v tom, k akému okamihu dochádza k porušeniu tejto povinnosti, tak Najvyšší súd Slovenskej vo Veľkom senáte vydal dňa 27.04.2017 zjednocujúci rozsudok pod sp. zn. 1 VCdo/1/2017, v ktorom vyslovil právny názor, že k porušeniu zákazu predat' nehnuteľnosť dochádza už v momente uzatvorenia kúpnej zmluvy, nie až zmenou vlastníctva nehnuteľnosti. Závery Veľkého senátu je podľa žalobcu možné analogicky aplikovať aj v tunajšom konaní tak, že k porušeniu zákazu predat' nehnuteľnosť dochádza už v momente uzatvorenia kúpnej zmluvy, nie až osvedčením podpisov predávajúcich a podaním návrhu na vklad vlastníckeho práva na príslušnom katastrálnom úrade. No a nakoľko v tunajšom konaní bolo preukázané, že kúpna zmluva č. V 607/2009 bola uzavretá pred doručením upovedomenia o začatí exekúcie, je potrebné upustiť od záverov prijatých súdmi v konaní vedenom pod sp. zn. 23Cbi/26/2014, ktoré si tunajší súd osvojil, pretože tieto boli Veľkým senátom prekonané. Okrem vyššie uvedeného dospel súd prvej

inštancie k nesprávnemu záveru o nedostatku dobromyseľnosti žalobcu pri nadobúdaní vlastníckeho práva. Žalobca v konaní preukázal, že pred nadobudnutím vlastníckeho práva si preveril skutkový a právny stav nehnuteľností, pričom nezistil a ani objektívne zistiť nemohol žiadnu skutočnosť, ktorá by v budúcnosti mohla spochybniť jeho vlastnícke právo. Predávajúci P. W. a tiež úpadca vtedy žalobcovi jednoznačne deklarovali, že nemajú žiadne záväzky voči iným veriteľom. Zopakovali to aj ako svedkovia v tunajšom konaní, pričom vypovedali pod následkami spáchania trestného činu krivej výpovede podľa § 346 Trestného zákona. Žalobca si je istý, že sa správal obozretne, viac už ani vykonať nemohol, a teda nadobudol vlastnícke právo na základe svojej dobrej viery v čase nadobúdania vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam (analogicky nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 549/2015, tiež rozhodnutia Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 5Co/6/2015, 9Co/772/2014). Súd prvej inštancie sa dobromyseľnosť žalobcu pokúsil vyvrátiť tým, že: a) žalobca údajne vedel, že pôžičku poskytol úpadcovi (čo jednoznačne vyvracajú všetky výpovede vykonané na pojednávaní dňa 24.04.2017, b) samotné preverenie tiarch na prevádzaných nehnuteľnostiach nie je postačujúce (žalobca pritom nevykonal iba to, ale aktívne zisťoval u predávajúceho P. W. a tiež úpadcu, či majú nejaké ďalšie záväzky), c) žalobca mal údajne vedieť o nepriaznivej finančnej situácii úpadcu (pritom ako k tomuto súd prvej inštancie dospel, už z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé). Pokiaľ bol súd prvej inštancie toho názoru, že žalobca mal vykonať viac, aby ho možné bolo považovať za dobromyseľného, tak sa súd mohol pokúsiť uviesť, čo ďalšie mohol/mal žalobca vykonať. Argumentácia súdu prvej inštancie je ale v tomto smere absolútne nepresvedčivá, vid' slovné spojenia: „všetky okolnosti prípadu nasvedčujú...“ „o dobromyseľnosti žalobcu existujú vážne pochybnosti...“ Prvostupňový súd v napadnutom rozhodnutí nedeklaroval, že by dobromyseľnosť žalobcu, ktorá sa vždy predpokladá, bola žalovanou jednoznačne vyvrátená. Záverom poukazuje na to, že predchádzajúca kúpna zmluva zo dňa 06.07.2009, č. V 607/2009, nebola uzavretá iba medzi úpadcom a svedkom P. W., ale predávajúcou v 2. rade bola manželka úpadcu - G. W.. Do úvahy prichádza iba relatívna neplatnosť predmetnej kúpnej zmluvy, pretože predávajúca G. W. konala bez (platného) súhlasu úpadcu ako svojho manžela (§ 40a v spojení s § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Žalobca navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, prípadne zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaná vo vyjadrení k podanému odvolaniu žalobcu uviedla, že pokiaľ ide o odvolanie samotné, žalobca v časti námietky nesprávnych skutkových zistení poukazuje na údajný rozpor v zistení skutkového stavu a skutočným stavom vo vzťahu k pôžičke, ktorú mal poskytnúť žalobca úpadcovi. Skutkové zistenia konštatované súdom prvej inštancie v časti pôžičky poskytnutej úpadcovi však vychádzajú z vykonaného dokazovania a zo všetkých logických súvislostí, ktoré v konaní vyšli najavo. Predovšetkým celkom jednoznačne sa vyjadril samotný úpadca, ktorý uviedol, že mu žalobca cez syna poskytol pôžičku a ďalšie úvahy o tom, ako si mohol úpadca poskytnutie pôžičky vysvetliť, tak ako to rozoberá v bode 7 a 8 odvolania žalobca sú len snahou žalobcu „dovysvetľovať“ výpoveď úpadcu v prospech žalobcu. Úpadca však vypovedal v pozícii svedka a jeho vyjadrenie bolo celkom jednoznačné. Z vykonaného dokazovania ale vyplýva jednoznačný záver predovšetkým o tom, že jediným dôvodom, pre ktorý úpadca svoj majetok previedol, bola snaha zabrániť tomu, aby nehnuteľnosť bola speňažená v prebiehajúcej exekúcii. V tejto súvislosti si dovoľuje vzniesť pochybnosť o tom, že či vôbec bolo pravdou akékoľvek tvrdenie o pôžičke, keď všetko nasvedčovalo tomu, že zámer, ktorý úpadca sledoval bol vyššie uvedený, týkajúci sa spomínanej exekúcie. Napriek tomu, že súd prvej inštancie vo svojom rozsudku neriešil vzťahy medzi žalobcom a úpadcom, z dokladov, ktoré predložil žalovaný a z fotodokumentácie zo sociálnej siete je zrejmé, že žalobca s úpadcom boli dobrí známi, pričom fiktívnemu prevodu zodpovedá aj skutočnosť vyplývajúca zo spomínanej fotodokumentácie o tom, že úpadca chatu prevedenú na žalobcu užíval aj po prevode vlastníctva ako svoju vlastnú, pričom tvrdenia žalobcu o tom, že chatu prerábal a investoval do nej ostali nepreukázané. V prvom rade je potrebné poukázať na skutočnosť, že zásadnou právnou otázkou, ktorou sa súd mal zaoberať a zaoberal sa bola otázka neplatnosti zmluvy medzi úpadcom a synom P.. V tomto smere poukazuje v plnom rozsahu na pripojený spis 23Cbi/26/2014, na obsah ktorého poukazuje v časti odôvodnenia neplatnosti právneho úkonu aj súd a v tomto smere sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku v bodoch 23. až 26. Žalobca teda mohol byť úspešný v konaní len v prípade, že by preukázal dobromyseľnosť pri nadobudnutí vlastníckeho práva, ktorá by mu poskytla ochranu. Z vykonaného dokazovania však nevyplývajú skutočnosti, ktoré by vo všetkých súvislostiach a prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu mohli nasvedčovať tomu, že žalobca bol dobromyseľným nadobúdateľom. Preto je žalovaná tohto názoru, že právny záver súdu prvej inštancie o neplatnosti právnych úkonov je správny. Pokiaľ ide o námietku premlčania, nie je celkom zrejmé, čo ňou žalobca mienil, keď žalovaná si voči nemu žiaden nárok podliehajúci premlčaniu neuplatňuje. Úvaha o tom, že žalovaná mala podať v trojročnej lehote

od uzatvorenia zmluvy žalobu je absolútne bezpredmetná z dôvodu, že v uvedenom čase konkurz na úpadcu ešte neprebíhal, nie je tiež zrejmé akú žalobu má žalobca na mysli. Obaja predávajúci ako manželia jednoznačne konali v zhode, keďže žiaden nich právny úkon nenamietal, nie je zrejmé ako mohla predávajúca G. W. konať bez súhlasu manžela, kde obaja manželia zmluvu podpísali. Okrem toho obaja predávajúci ako bezpodieloví spoluvlastníci disponovali celým podielom na predávaných nehnuteľnostiach, preto manželka úpadcu žiaden podiel samostatne vyčleniteľný nemala. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a na vykonané dokazovanie žalovaná sa v plnom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudok prvoinštančného súdu a tento navrhuje potvrdiť.

6. Žalobca sa k vyjadreniu žalovanej viac nevyjadril.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu (keď výrok III. predmetného rozsudku napadnutý odvolaním nebol), ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal v medziach odvolania podaného žalobcom (§ 379 CSP, § 380 CSP) a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol tak bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP).

8. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, žalobca sa žalobou zo dňa 23.05.2014 domáhal uloženia povinnosti žalovanej vylúčiť zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX evidované Okresným úradom T., okres T., obec M., katastrálne územie M., parc. č. XXXXX/X - trvalé trávne porasty o výmere 1548 m², parc. č. XXXXX/X - orná pôda o výmere 4105 m², parc.č. XXXXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 2799 m², parc. č. XXXXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 36 m², súp. č. XXXX - rodinný dom na parc. č. XXXXX, v konkurznom konaní vedenom na Okresnom súde Nitra, spis. zn. 32K/25/2013. Súd prvej inštancie vydal dňa 18.10.2017 rozsudok pod č. k. 29Cbi/8/2014 - 189, ktorým žalobu zamietol, žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol. Žalobca podal v zákonnej lehote proti uvedenému rozsudku v časti I. a II. výroku odvolanie a vec bola predložená odvolaciemu súdu na rozhodnutie o podanom odvolaní. Predmetom odvolacieho prieskumu je teda I. a II. výrok (v rozhodnutí odvolacieho súdu ako „rozsudok“) s tým že III. výrok rozsudku nebol napadnutý a nie je teda potrebné sa ním zaoberať.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Podľa § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

12. Keďže odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil, odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a v súlade s § 387 ods. 2 CSP sa preto v odôvodnení svojho rozhodnutia o odvolaní obmedzuje na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

13. Citované ustanovenie § 387 ods. 2 CSP umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie rozsudku v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takomto prípade sa odvolací súd môže v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. CSP v ustanovení obsiahnutom v § 387 ods. 2 ďalej vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je podľa citovaného ustanovenia aj vysporiadanie sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Za podstatný je však potrebné považovať len taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť

s prejednanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa.

14. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové skutkové či právne argumenty, okrem tých, ktoré uviedol už v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd rovnako dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa náležitým spôsobom v napadnutom rozsudku so skutkovými tvrdeniami a ich preukázania vypořiadal. Vzhľadom na skutkový a právny stav prejednávanej veci je odôvodnenie súdu prvej inštancie nielen správne, ale aj presvedčivé a vyčerpávajúce. Keďže žalobca ani v odvolaní neuviedol žiadne nové podstatné tvrdenie, nebola naplnená žiadna zo skutočností s ktorými ustanovenie § 387 ods. 3 CSP spája vznik povinnosti odvolacieho súdu sa nad rámec skonštatovania správnosti dôvodov napadnutého rozsudku vypořiadat' s podstatnými tvrdeniami odvolateľa.

15. Odvolací súd z dôvodu zdôraznenia správnosti napadnutého rozsudku podľa § 387 ods. 2 CSP uvádza nasledovné. Ako správne už konštatoval súd prvej inštancie, uznesením Okresného súdu Nitra zo dňa 15.08.2013, č. k. 32K/25/2013-74, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 23.08.2013 bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka Q. W., nar. XX.XX.XXXX, O. X, A.. Za správcu bola ustanovená žalovaná. Uznesením Okresného súdu Nitra zo dňa 15.04.2014, č. k. 32K/25/2013-180, bola žalobcovi uložená povinnosť podať žalobu proti správcovi na vylúčenie majetku zapísaného do všeobecnej podstaty úpadcu pod bodom 2. zverejneného v Obchodnom vestníku č. OV 33/2014 dňa 18.02.2014 pod číslom K 003222 v lehote 30 dní od právoplatnosti uznesenia s tým, že ak žaloba nebude podaná včas, predpokladá sa, že zahrnutie vecí do súpisu je nesporné. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 25.04.2014. Žaloba bola podaná dňa 23.05.2014. Ku dňu 06.07.2009 boli úpadca spolu s manželkou bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností zapísaných Správou Katastra T. na LV č. XXXX, k. ú. M., zastavané plochy, trávnaté plochy a orná pôda, „chata M.“. Rozhodnutím Mesta M. zo dňa 26.11.2003, č. 822/2003 MH-rozh., bola vlastníkom nehnuteľnosti povolená rekonštrukcia rodinného domu. Rozhodnutím Mesta M. zo dňa 09.07.2007, č. 1301/2007 MH-ozn. bolo povolené užívanie stavby po vykonaní rekonštrukcie. Stavba bola po rekonštrukcii užívania schopná. Na nehnuteľnostiach neviazali žiadne ťarchy. Zo svedeckých výpovedí samotného úpadcu ako aj jeho syna P. W. bolo preukázané, že úpadca sa dostal do nepriaznivej finančnej situácie a potreboval požičať peniaze nielen na rekonštrukciu chaty, ale hlavne na svoju podnikateľskú činnosť. Syn P. W. mu požičal v roku 2008 sumu 6 000 eur alebo 7 000 eur a od žalobcu mu požičal sumu 20 000 eur. Z výpovede úpadcu jednoznačne vyplynulo, že si požičal peniaze od žalobcu prostredníctvom svojho syna P.. Žalobca požadoval vrátenie pôžičky, keď mu finančné prostriedky neboli vrátené, požadoval zábezpeku a na základe požiadavky žalobcu došlo k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam z úpadcu na P. W. kúpnu zmluvou zo dňa 06.07.2009. Úpadca na zmluve uznal podpis za svoj dňa 30.07.2009. Vlastnícke právo v prospech P. W. bolo zapísané dňa 04.08.2009, kedy bol povolený vklad. Keďže žalobcovi pôžička vo výške 20 000 eur nebola vrátená, dňa 10.08.2010 bola uzatvorená kúpna zmluva medzi žalobcom ako kupujúcim a P. W. ako predávajúcim. Predmetom kúpnej zmluvy boli nehnuteľnosti, ktoré nadobudol P. W. v roku 2009 od svojich rodičov (zapísané na LV č. XXXX, katastrálne územie M.) za kúpnu cenu 20 000 eur. Podľa článku III. zmluvy mala byť kúpna cena vyplatená pred podpisom zmluvy, z výpovede svedkov však súd zistil, že došlo k jej započítaniu s pôžičkou. Aj text druhej kúpnej zmluvy pripravoval žalobca. Úlohou súdu prvej inštancie bolo vysporiadať sa s otázkou, či konanie žalobcu možno považovať za konanie v dobrej viere, keď ako tretia osoba nadobudla vlastnícke právo od nevlastníka, keďže v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 23Cbi/26/2014 bol právny úkon (kúpna zmluva uzatvorená medzi úpadcom a jeho synom P. W.) vyhlásená za absolútne neplatnú. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie sa s touto otázkou vysporiadal riadne, svoje rozhodnutie, prečo v konaní žalobcu nevzhladol dobromyseľnosť riadne zdôvodnil. Odvolací súd dodáva, že v súvislosti s tým, že na rovnakej úrovni sú postavené vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobúdateľa, úlohou súdu je prihliadať predovšetkým na dĺžku doby, ktorá ubehla od nesprávneho zápisu do katastra nehnuteľností, či bol spáchaný trestný čin, či dobromyseľný nadobúdateľ na danú vec vynaložil investície, prípadne iné skutočnosti. Z obsahu spisu nebolo preukázané, že by nový vlastník nehnuteľnosti (žalobca) vynaložil investície do predmetnej nehnuteľnosti, keď svoje tvrdenia o rekonštrukcii nepreukázal (zateplenie nehnuteľnosti, posádzanie podláh, obkladov, presklenie terasy, terénne úpravy, prístavba). Pochybnosti v dobromyseľnosť nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcu vzbudzuje aj skutočnosť, že hodnota predmetnej nehnuteľnosti bola cca 15 000 - 16 000 eur, pričom predmetom pôžičky poskytnutej úpadcovi od žalobcu prostredníctvom jeho syna bola suma 20 000 eur. V spore medzi pôvodným (sku-

točným) vlastníkom a dobromyseľným nadobúdateľom vlastníckeho práva prichádza do úvahy aj prípadná aplikácia všeobecne uznávanej právnej zásady „vigilantibus iura scripta sunt“. Ako v tejto súvislosti konštatoval napríklad Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 5 Sžf 65/2011, podľa uvedenej právnej zásady, ktorá platila už v rímskom práve „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod. S poukazom aj na uvedenú zásadu, keď na jednej strane si síce žalobca zisťoval podľa jeho slov stav predmetnej nehnuteľnosti (cez katasterportál, u susedov, u úpadcu) avšak na druhej strane vyplynulo z vykonaného dokazovania, že žalobca bol informovaný o zlej finančnej situácii úpadcu, odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie vzhliadol vážne pochybnosti o dobromyseľnom konaní žalobcu, keď aj o predmet vlastníctva žalobca reálne neprejavoval záujem, vykonanie realizovaných investícií nedokázal preukázať, pričom s poukazom na vyššie uvedené úpravy muselo ísť o nákladné investície, o vykonaní ktorých by mal mať žalobca doklad. Odvolací súd na záver uvádza, že súd prvej inštancie správne aplikoval platnú právnu úpravu, vysporiadal sa so všetkými aspektmi zisteného skutkového stavu a podrobne svoje rozhodnutie odôvodnil v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je dostatočné, logické, presvedčivé a právne správne, obsahuje odpovede na všetky relevantné právne otázky v konaní vznesené, a ktoré v súlade s procesnými zásadami formulovanými v Civilnom sporovom poriadku aj boli aplikované.

16. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP v odvolaní napadnutom rozsahu potvrdil.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 3 CSP)

18. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon v § 420 až § 423 CSP pripúšťa. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 CSP.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.